

REDACTIA

Deák Ferencz-utca nr. 20.

ABONAMENTUL

Austro Ungaria:

An 20 cor.

„ „ „ 10 „

„ „ „ 5 „

„ „ „ 2 „

Duminecă pe an

4 coroane.

România și strălă-

na pe an 40 franci.

Către țările ce nu se înapoiază.

TRIBUNA POPORULUI

ADMINISTRAȚIA

Arad, Deák Ferencz-utca nr. 20

INSERTIUNILE:

de un șir garmond: prima
dată 14 bani; a doua oară
12 bani; a treia oară 8 b.
de fiecare publicațiuneAtât abonamentele, cât și
insertiunile sunt a se plăti
înainte în Arad.

Telefon pentru oraș și comitat 502

Biserici nefrancate nu se primesc

NEMESIS.

(S.) Nimic nu rămâne nerăsplătit în lumea aceasta, — căci eternul Stăpân care hotărăște mersul lucrurilor în lume, priveghiază asupra desfășurării lor. Mâna lui nevăzută isbește și pedzește păcatul, ce se înalță și înalță în tinea gonită.

Că surle și tobe se puseseră să dea alarmă oamenilor îngrășați în iubirea de sine, contra așezămintelor noastre bisericești și școlare, contra persoanelor luminate și încovoiate sub greul cunoscutei cinstite pentru neam, școala și biserica.

Și părea, un moment, că sgomolile asurzitoare ale reprezentanților parvenitismului ziaristic și terorismului revoluționar în cercul autorității usurpate de unii din ceata de gonitori, va răzbind, va zdrobi pe cei ce nu reclamă, ca clientelă vor să-și creeze, — ci contra parvenitismului au ridicat steagul într-o frumoasă zi l-au dus la birou.

Părea că s'a întunecat cerul asupra dreptății, căci fulgerele răilor nu se așteptau, ba chiar trăsnete adus-au, din lumea celor ce cu bucurie ar vedea căzând neamul și biserica noastră.

Far în această situațiune, ce le-a rămas dreptății?

Ce arme aveau, ca să lupte contra insinuărilor perfide, contra denunțărilor mișeștești, contra calomniilor organelor, contra atacurilor celor mai neomeniști contra caracterului și cinstei noastre?

Răbdarea creștinească, — și credința în dreapta răsplată, care mai curând sau mai târziu trebuie să vină, de-a nu dela oameni: dela Dumnezeu, de-a fost scutul.

Și eată că s'a împlinit vremea!

Toată lumea românească știe, că în ziarele ungurești din Arad și în urma și într-o seamă de gazete din Budapesta, se pornise o campanie contra institutului pedagogic ortodox român din Arad.

Ținta formală a atacurilor a fost C. Sa părintele director R. Ciorogariu, — ear pentru a putea lovi în Ciorogariu, nu-i supăra pe fii perduți ai bisericii noastre dacă dărimă chiar și institutul, la a căruia cărmă e pus C. Sa.

Imbrăcând în mantaua presei maghiare infernalele lor atacuri, ei au provocat intervenirea ministrului cultelor, — care delegă pe dl Dr. Jancsó Benedek, să vină la Arad, să viziteze institutul pedagogic român, unde se cultivă »tradarea de patrie« și de unde sunt gonite »genii« pseudo călugărești, — etc...

Conștiința datoriei împlinite și a muncii săvârșite pentru binele și înălțarea școlii, a fost haina cu care Directorul s'a prezentat în fața delegatului ministerial.

Și sosise ziua dreptății! Delegatul ministerial își exprimă cea mai profundă mulțumire de cele constatate, și deplina sa satisfacție pentru înaltul nivel al școlii.

A venit dar, un om străin de legea și de neamul nostru, să salveze nimbul institutului pe care căutau să-l pângărească niște fii perduți, — a venit Dr. Jancsó Benedek, să dea satisfacție lui Ciorogariu!

Dar dacă institutul e salvat și R. Ciorogariu primește o satisfacție atât de strălucită de sus, — haid, că nu e încă pierdută patria!

Și hienele își fac ravagiile în jos: Trebuie compromis, nimic în popor!

Calomniile și ofensele cele mai ordinare prind a apărea în fișica din Timișoara; și în numele și în interesul

»moralei publice«, cu »bună credință«, se debitează infamii ne mai pomenite și cum altele n'au mai văzut tiparul în lumea aceasta, la nici un neam.

Și fișica, al cărei nume nu e demn de a se spune la locul acesta — se răspândește în numeroase exemplare, în popor, otrăvindu-i inima cea fără prihană, cu minciuni și grozăvenii, puse în contul oamenilor de bine.

Dar eată, că și aici s'a apropiat ceasul dreptății!

Criminalul răsvrățitor, ignobilul salariat a fost condamnat de Tribunalul din Timișoara la temniță și amendă. Și încă nu s'a sfârșit...! Vinovatul își va lua plata pentru toate ale sale fără-delegi!

Ear cei ce scut și scaun i-au fost aceluia vagabond, — eată că răsplata încep să și-o primească după vrednicie:

Intorsu-și-au fața dinspre densii aceia, a căror încredere, cu sila, prin terorism, n'au mai putut-o ține; căci »Nemesa« neîndurătoare este, cu cei ce nu s'au dovedit vrednici de-a sta acolo, unde ajunseseră...

Aționarii »Timișanei« și-au făcut datoria!

Dreptate s'a făcut!
Haita pierde terenul; și cu lumina ce se face asupra operei sale de distrugere, veni-va, cu ajutorul lui Dumnezeu, domnia adevărului în credința obștei.

Regele a plecat. Majestatea Sa Regele a plecat din Budapesta, unde nu se va reîntoarce numai peste 1 lună și jumătate. Înainte de plecare — scriu ziarele din Budapesta — ministrul președinte Széll Kálmán a fost primit în audiență, care a durat mai mult de 1 oră. Se știe că Széll Kálmán speră anume concesiuni dela Suveran, pentru

a putea realiza pretensiunile militare, dar din faptul că semioficioasele nici nu înregistrează măcar audiența, să concludă, că guvernul n'a obținut aceste concesiuni. După semne deci, ministrul președinte va privi și pe mai departe cu resemnare acțiunea opoziției, așteptându-i sfârșitul.

Se pot însă ușor ghici sentimentele Suveranului cu cari a părăsit și deastă-dată Budapesta.

Din Dietă.

— Ședința din 20 Martie. —

Azi s'au făcut explicații reciproce cu privire la incidentul de ieri cu citirea catalogului, care orî cum, îi gena pe părinții patriei atât pe cei ai guvernului cât și pe cei ai opoziției.

Înainte ordinea de zi Barta Ödön a adus în discuție chestiunea didactului-universitar. A cerut să nu închidă porțile universității dinaintea a vre-o câteva sute de tineri lipsiți de mijloace. Wlassics a răspuns că 1026 de studenți au fost liertați de plățile didactului și numai celor slabi, 428 la număr nu li-s'a acordat favorul. Roagă Dieta să nu se expună și pentru cei slabi.

În discuțiunea proiectelor militare au luat parte doi oratori: Szluha István și Uray Imre.

La ședința ministrul de finanțe Lukács László a răspuns la două interpelații: la alui Rátkay László și Nessi Pál.

Partidul independentist a cerut la luarea la cunoștință a răspunsurilor, votare nominală.

Dup'aceia ministrul de finanțe Lukács a prezentat 2 proiecte de lege despre cautiunea funcționarilor.

Ședința s'a terminat la 3 ore.

Cronica săptămânei.

— 8/21 Martie.

— Așa-i rostul lumii! Până n'ajung o treaptă mai înaltă, nimeni nu te ia în seamă... Dar dacă pronia și-a pus de gând să-ți dea răsplată pentru hărnicia ta, pentru efortul tău de muncă, chiar cei cari mult te-au ignorat — cu voia! — vin să-ți exprime cât de mult țin la tine. Cel care nici odată n'a râvnit la onoruri, azi e distins în toate părțile.

Abia a ajuns I. P. S. Sa Ignatie — episcop ales, și uite! sinodul episcopesc s'a și grăbit să-l facă — arhimandrit! Numai una ni-se pare cam ciudat: pe când o parte din tabera minorității îl distinge ridicându-l la demnități bisericești la cari n'a râvnit, o altă parte îl distinge prin — gra ef.

Toți credincioșii de bine au dus nădejde, că prin alegerea I. P. S. Sale de episcop al Aradului, va înceta cearta și ura dintre frați. Se vede însă că aceștia i-au crezut prea bun pe cei cari totdeauna au fost în contra păcii. Ziarul șovinist »Egyetértés« continuă cu atacurile îndreptate în contra bisericii române ortodoxe, dând publicitate expectorațiilor când unui »ro-

mân adevărat«, când unui »otodox adevărat«. Câte vorbe, atâtea neadevăruri.

Tabăra candidatului căzut pare a nu se împăca cu rezolvarea potrivită ținută și aflată de sinodul electoral. Svircoliască-se numai, așa vor fi svircoliriile de moarte...

Partidul arhimandritului Hamzea trage de moarte. După căderea șefului, urmează căderea adicțiilor și prietinelor săi. Așa »cel mai bun prietin al arhimandritului Hamsea, individul, cu care nici un om cinstit n'a mai voit să stee de vorbă« — cum îl numește »Független Magyarországn« pe calaboratorul »Controlei« prin amintirea numelui căruia nu voi să dejosesc nivelul Cronicei noastre, — Martia trecută a fost osîndit pentru vătămarea de onoare și calumnie la 3 luni închisoare și 100 cor. amendă în bani. Tribunalul i-a dat părintelui Ciorogar satisfacția meritată; a dat dovezi că onoarea nimeni n'o poți ataca nepedepsit, că justiția maghiară își dă satisfacție chiar de-ai fi român, — dacă n'o cer altfel interesele ideii de stat maghiar! De ajuns însă în colizie cu această utopie: justiția nu mai e justiție...

Am răsfoit cu băgare de seamă foile noastre românești, să ved în ce formă și

chip vor lua notița despre osîndirea »prietinului arhimandritului Hamsea« și ce să vezi? Gazetele noastre cari illo tempore scriseseră coloane întregi despre absolvarea lui în alt proces — absolvare dictată de interesele ideii de stat maghiar, — nici cu un cuvânt nu pomenesc despre osînda asta... O singură foaie săptămânală raportează despre acest proces anunțând celor vre-o 3-4 cititori ai săi că »costoșul mănăstirii din Hodoș-Bodrog« a fost — absolvat!

Brava, domnule Muntean!

Osînda de Marti n'a fost singura lovitură ce a primit-o partidul arhimandritului Hamsea. Miercuri a primit o lovitură tot atât de dureroasă, — cu privilegiul adunării generale a institutului »Timișana«. Cel mai puternic stălp al partidului a căzut... »Prota Putici, Baș Pavelea nu mai fac parte din direcțiunea institutului din Timișoara care sub conducerea lor era pe cale să dea cu desăvîrșire de mal...

Și iarăși ceva semnificativ! Presa română nici despre această cădere n'a luat nici o notiță... Nu i vorba, dacă ar fi voit să ia act despre toate eșecurile ce le-a suferit partidul starețului dela Bodrog

în vremea din urmă, ar fi trebuit să le consacre un număr special.

Dar cine știe de nu vor face-o? Se apropie doară și alegerile sinodale... și căderile vor urma înainte.

Mâne se vor ținea anume în diecesa noastră alegerile de deputați sinodali... Hamsiștii firește fac cele mai mari sforțări. Mișcă frunză și iarbă, umblă pela preoți și învățători, notari și arendași... Cu un cuvânt fac tot ce li-e cu putință, ca majoritatea să fie a — noastră...

Dacă n'am fi ajuns la majoritatea prin cuminenția și hărnicia noastră, am fi ajuns la ea prin prostia și incapacitatea lor... Dar așa departe n'am ajuns încă. Avem noi doară bărbați destoinici destui, — și numărul lor crește din zi în zi, — cari ar reuși chiar și față de cuminenția și hărnicia lor...

Nu pot să închei cronica fără să nu amintesc de o nouă foaie ce are să apară la Cluj. »Răvașul« are să fie numele ei. D'ocamdată numai atâtea știm.

Când vom ști mai multe, vor ști și cititorii.

DIMITRIE A. STURDZA.

II.

Activitatea politică.

(După date dela Academia Română).

(Urmare și fine).

La 16 Februarie 1880 dl Dim. Sturdza demisionează din minister, fiind numit delegat la Berlin în afacerea răscumpărării căilor ferate, împreună cu C. Dobija și di I. Kalinderu, în virtutea art. 7 din legea dela 26 Ianuarie 1880.

Negocierile la Berlin sunt conduse cu energie și adunarea acțiunilor primește convenționea răscumpărării.

Reintors în țară, dl Dim. Sturdza ia din nou ministerul finanțelor, la 11 Aprilie 1881, în cabinetul prezidat de Dumitru Brătianu (al 16-lea), sub care, la 14 Martie 1881, se votează în unanimitate legea prin care România se înalță la Regat iar Domnitorul ia titlul de Rege.

Când după timpuri pline de greutate începe pentru țară o perioadă de noi și vii speranțe, dl Dim. Sturdza, ca ministru de finanțe, semnează, la 10 Maiu 1881, documentul amintitor al ceremoniei încoronării primului Rege al țării.

La 8 Iunie 1881 remaniându-se ministerul și formându-se al 17-lea minister, tot sub președinția lui Ioan Brătianu, dl Dim. Sturdza demisionează, iar la deschiderea sesiunii Corpurilor legiuitoare a ales vice-președinte al Senatului. O nouă remaniere are loc la 1 August 1882 și dl Dim. Sturdza intră în minister pentru prima oară ca titular la departamentul afacerilor străine, pe care-l păstrează până la 1 Februarie 1885.

Pe când era ministru al afacerilor străine, și intrunește la Londra conferința convocată în scop de a institui o comisiune mixtă pentru partea Dunării dintre Brăila și Porțile-de-Fer. Dl Dim. Sturdza comunică în Cameră, la 30 Ianuarie 1883, că guvernul este ferm decise să susțină drepturile și interesele țării în chestia Dunării, iar la 12 Maiu trimite lui Ioan Ghica, care reprezenta țeara la Londra, o notă cu instrucțiuni precise ca răspuns la hotărârile conferinței. În urma acestei note reprezentul României se retrage din congres și dl Dim. Sturdza comunică guvernului englez că nu recunoaște și nu se crede obligat de niște hotărâri luate fără participarea țării și în contra ei și că refuză să ratifice tratatul Puterilor pentru instituirea comisiunii mixte.

Demisionând colonelul Dabija la August 1884, dl Dim. Sturdza ia interimul

ministerului de lucrări publice, fiind în același timp președinte al consiliului *ad-interim* dela 9 Iulie până la 10 August 1883, dela 22 August până la 18 Septembrie 1883 și dela 6—31 August 1884.

La 2 Februarie 1885 G. Ghișu demisionând din minister, dl Dim. Sturdza trece dela ministerul afacerilor străine la acel de culte și instrucțiune publică, iar dela 19 Iulie până la 20 August 1885 și președinte al consiliului și ministru de interne *ad-interim*.

Pe când era ministru al cultelor Patriarhul ecumenic recunoaște autocefalia bisericelii ortodoxe române.

La 1 Martie 1888, în urma unei remanieri, dl Dim. Sturdza trece dela ministerul instrucțiunilor publice la cel de finanțe.

La 23 Martie 1888 dl Dim. Sturdza demisionează împreună cu întreg cabinetul prezidat de Ioan Brătianu.

În opoziție, dl Dim. Sturdza nu încetează un moment de a pune toate cunoștințele sale, întreaga sa putere de muncă, în serviciul neamului românesc.

La 22 Iunie 1892, după moartea lui Dumitru Brătianu, dl Dim. Sturdza este ales președinte al comitetului executiv al partidului național-liberal, după propunerea dlui Eugen Stătescu, iar la 8 Noembrie același an, congresul partidului național-liberal, întrunit la Iași, îl proclamă de șef al partidului.

La 3 Octombrie 1896, M. S. Regele chiamă la guvern partidul național-liberal și însărează pe dl Dim. Sturdza cu componerea celui de al 24-lea minister.

Întâiul minister Sturdza se retrage la 21 Noembrie 1896 iar la 1 Aprilie 1897 dl Dim. Sturdza este însărcinat din nou cu formarea guvernului; aacest minister durează până la 10 Aprilie 1899.

Statul român intrând în mari greutăți financiare și partidul conservator, încercat timp de doi ani în diferite formațiuni arătându-se insuficient de a face față situației din ce în ce mai îngrijitoare, dl D. Sturdza este chemat de M. S. Regele și însărcinat cu formarea celui de al 29-lea minister al domniei Sale, minister care a avut priceperea și norocul de a mântui țeara din cea mai teribilă încercare prin care a trecut Statul român înainte și după războiul neașteptat.

Opera mântuitoare săvârșită dela Februarie 1901 și până astăzi prea recentă și îndeajuns de recunoscută, pentru a mai insista asupra ei.

Politica de naționalități activă.

Sub acest titlu „Hazánk” dela 18 Martie st. n. scrie următorul prim articol:

Din partea dinspre răsărit a țării vine vestea, că Români părăsesc pasivitatea și de-aci încolo vor să inaugureze o politică naționalistă activă față de maghiarime. Nu știm ce este fapt din știrea aceasta, pentru că am auzit-o mai de multe ori și totdeauna ori s'a zădărnicit intențiunea, dar nu e imposibil, ca acum să fie serios lucrul și în fine calcăciul-achilleic al politicii naționale maghiare să fie curățit de rane. Pentru că prin conducere înțeleaptă și prin înțelegere reciprocă intențiunea aceasta servește interesele patriei noastre și promovarea ei este de dorit.

Renunțarea la pasivitate în primul rând ar însemna, că ar trimite deputați de naționalitate română în Dieta maghiară, cari — fie că ar rămânea în stinul partidului guvernamental fie că s'ar alătura la opoziție — necondiționat pot fi salutați ca câștig față de deputații de până-aci, cari s'au reprezentat cel mult pe sine ori pe acele societăți de acți, cu acăr binevoitor sprijin au reușit să se aleagă. Pentru că de când ne putem numai aduce aminte, nu știm să-și fi deschis gura deputatul din Icland ori din Sălagiu ori deputatul vre-unui alt cerc, pentru interesele de acolo și nevoile fraților de naționalitate străină nici când nu le-au desvelit în fața țării. Dacă acum în locul domnilor din fruntea băncilor, cei-cestau în fruntea poporului, ori ești din mijlocul poporului ajuns în Dietă, fără îndoială de mai mult folos vor fi aceștia țării cât și cercurilor veduvite, a căror nici limba măcar n'o înțelege domnul din Budapesta, pe care îl aleg unanim vre-o câți-va cari poartă tundra neagră până ce opincarul ori cel cu suman nici nu s'apropie de urnă. Resultatul acestei stări de lucru este apoi decăderea și ruina materială, pentru că nevoile ținutului nimeni nu le cunoaște și în primul rând nu le cunoaște deputatul cercului respectiv. Vină deci în locul acestora om din ținutul acela și să vorbească, să le cunoaștem păsurile și dacă cu frumosul se poate ajuta desigur se va și da ajutorul de lipsă.

Noi nu ne temem de afirmarea

naționalităților, între marginile legilor țării, ba chiar din contra, ținem de lipsă colaborarea naționalităților. Într'un stat existența fiecărei naționalități care îl locuiește este legitimă și atât dezvoltarea sa culturală cât și aspirațiunile sale individuale le socotim de pretensiuni drepte. A dezvoltat-o aceasta și baronul Iosif Eötvös în opera sa „Ideile dominante ale veacului XIX” și ne aducem aminte că numai din partea domnilor din Ardeal s'a născut reacție în contra acestei părți din opera sa. Eötvös a respins învingător atacul de prea mare precauție, în lucrarea sa „Răspuns lui Kemény Gábor” și resultatul vederilor sale a fost legea de naționalități din 1868. Legea aceasta însă a rămas așa zicând numai pe hârtie și și aceasta își are motivele sale, de ce.

După tranșacție adecă au venit în număr frumos deputați naționalități în Dietă: vestitul Miletici, Stratimirovici al Sârbilor mai târziu Politul lor, Români, Slovaci încă au trimis în număr frumos deputați naționaliști dar cu aceștia tot așa de puțin ne-am putut înțelege ca și cu Miletici-eștii. Acești domni naționaliști s'au așezat pe punctul de vedere de înainte de 1848 așa, că în parte au pretins pe seama lor în măsura mai mare dispozițiile egale încrețurii în fața legii ce a precedat stările de naționalități ca de ex. Sârbii voivodat ce în 1858 le-a fost promis din partea Vienei dar în 1850 nu le-a fost dat; Români o Daco-România până la Dunăre, împreună cu Bucureștii; Slovaci comunicație liberă cu Moseva și posibilă alipire la Boemia-Moravia; cu un cuvânt, admirabil voiau să despartă sârmana Ungarie în teritorii naționale independente, la a căror granițe ar fi tolerat și o oareșă maghiarime. Aceste pretensiuni dând ocaziune la disensiuni tot mai acute, guvernele maghiare au recurs la forță, imensele procese de presă abia aveau sfârșit, un număr de agitatori au ajuns în pușcărie, au căzut apoi și spriginul din străinătate deore-ce interesele lor proprii numai pe noi se pot răzima și astfel, neputând suporta fața de noi naționalitățile și noi nefind atacați din dos, au sistat lupta urmărind o politică de răbdare (kibőjtölés). Aceasta însă denotă un nedesăvârșit mod de gândire și nu poate fi dus până

Cornul fermecat.

— Poveste. —

A fost odată un morar foarte bogat, cu numele Melchior. Murindu-l nevasta, ea lăsă în urma sa o fetiță, pe care o chema Florica și pe care tatăl ei o iubea mult, afară din cale mult. — În vecinătatea lor, locuia o văduvă săracă, care încă avea o fată. Fata aceasta însă avea trei ochi.

Intr'una din zile, văduva îngălă pe fetița morarului la ea și îi zise:

„Ascultă draga mami, dacă tatăl tău m'ar lua de nevastă, atunci nimic nu ți-ar lipsi — te-ași îngriji ca o mamă adevărată. Cu peptine de aur, ți-ași netezi părul, fața ți-ași spăla-o cu lapte, ear în loc de apă, ai bea tot vin. Copila mea te-ar apăra de muște, când ai dormi, ear când te-ai deștepta, te-ar desmierda și ți-ar face foc”.

Fetița, întorcându-se acasă, atâta stărui pe lângă tatăl ei, până ce acesta luă în căsătorie pe vecină-sa.

Floriceii îi merse bine, vre-o câte-va zile — dar, cu încetul, pe încetul și pe nesimțite, noua mamă se arătă, ca o vitregă în toată puterea cuvântului. O sfădea în fie-care zi, și pe urmă o bătea chiar. Nici a se plânge nu îndrănea biata copilă, căci atunci i-ar fi mers și mai rău. Ba o puse să spele, chiar și rufele soru-si, trebuia să le frece, până ce-l săngerau degetele.

În sfârșit, era silită săracă fată, a merge cu vitele la pășune, ear ca în câmp să nu o prindă uritul, trebuia să ducă furca cu ea și să toarcă un caiet până seara.

Era, sârmana fată, nemângăiată — s'ar fi plâns și n'avea cui — singura ei alinare, îi erau lacrimile. Intr'o zi cum sta singură, singură în câmp și plângea, se pomeni cu un taur foarte frumos, care cu o voce plină de jale o întrebă:

„Pentru-ce ești atât de mahnită și de ce plângi atât de amar scumpă copilă?”

„Cum n'ași plânge; dacă până de seară sunt silită a toarce caietul ăsta — ba din contră, n'am ce căuta la mașteră-mea care...”

Plânsul îi curmă graiul și nu-și putu vărsa tot ce avea pe inimă. Plin de compătimire, zise atunci taurul:

„Dă-mi numai caietul încoaci, căci îți voi ajuta eu!”

„Bine”, răspuse Florica și îi dete caietul. Taurul începu apoi a roade din el — văzând asta copilă, se spări și începu a se boi.

„Ei! pe pace copilă mea!” îi zise taurul. „Culcă-te mai bine și odihnește-ți nițel trupul, până ce-ți voi isprăvi lucrul!”

Când se deșteptă fata, fuul era încărcat cu un tort de minune. Cu toate că mașteră-sa, îi dădea caiere tot mai mari, Florica nu se speria, căci nădăjduia că

până seara trebuie să gate. Lucrul ăsta însă, era mașteră-si bătător la ochi, și de aceea, trimise pe fata cu trei ochi, s'o pândeașcă și apoi seara să-și spuie cele văzute.

Florica însă, încă știu să-și ajute. La început era foarte harnică și cânta atât de dulce, încât „trei ochi”, adormi lângă ea. Cât ce adormi „trei ochi”, taurul să se apropie de Florica — și înainte de ce s'ar fi trezit „trei ochi”, caietul fu isprăvit.

Seara, acasă, nu putu să facă „trei ochi”, mame-si alta, decât că florica a fost foarte harnică.

Odată însă, când fetița fu însoțită earăși de „trei ochi”, la câmp — chemă pe taurul într'ajutor, înainte de a adormi pe soru-sa, de tot. Fiind „trei ochi”, cu un ochi încă deșteaptă, văzuse totul — acum deci avea ce spune acasă. Mașteră sta să crape de mânie. Sfădi pe biata fată, ba îi mai cără și cât-va pumni, ear pe taur își puse în gând a-l prăpădi. Cu ochii plini de lacrimi și într'un suflet fugi până în câmp și istorisi taurului cele auzite.

„Acum e gata cu mine!” zise taurul „ai grije însă ca după moartea mea, să-mi dai cornul cel drept”.

În ziua următoare, pe când Florica era earăși cu vitele în câmp, văzu deodată, cum taurul ei alerga în toate părțile, ear

între coarne avea un bizgaon; care nu-î da pace: era mașteră care ca văjitoare s'a prefăcut într'un bizgaon și cânta acum să-l prăpădească. Taurul se infuriă și aleargă tocmai spre o prăpastie, în care se prăbuși. Florica văzu cu spaimă, cum peribinefacătorul ei — se scobori deci în prăpastie, unde își află prietinel mort și cu cornul drept frânt. Fiind tocmai spre inserate, și trebuind să se întoarcă spre casă, îl sărută de câte-va ori, luă cornul cu ea și plecă. De aci încolo se începu pentru ea, earăși ocară, cătaia și lucru mult și greu, pe când „trei ochi”, cât era ziuica de mare, nu lucra nimic, ci se tot gătea și mergea la petreceri.

Florica însă, pe lângă toate acestea o întrecă în frumusețe. Drăcoica de mașteră, nemai știind ce să începă cu ea, se hotărî a o perde într'o pădure — o duse dar, departe — departe, într'o pădure mare și deasă. Aci, Fiindu-î Floriceii seta, o trimise mașteră-sa la un izvor să bea, ear ea până atunci se prefăcu într'un gândac și se urcă pe o ramură, de unde voia să vadă, cum Florica o va căuta și pe urmă cum se va perde prin pădure. Reintorcându-se fetița dela izvor, nu văzu nici urmă de mașteră; înspăimântată începu să alerge încoaci și încolo.

Era tocmai spre inserate, ear drumul către casă nu-l știa. De-odată își aduse

